

Ilgalaikė biblinio projekto vadeivų strategija kaip įveikti koraninį islamą

Biblinio projekto valdytojams viena iš pagrindinių kultūrologinio pobūdžio globalaus mastelio problemų yra koraninis islamas¹.

Šis klausimas jiems yra svarbus dėl to, kad globalioji politinė doktrina, kurios pagrindu formuojama Vakarų politika, išplaukia iš dviejų dalykų:

- žydų pranašumo prieš kitus žmones tezės ir reikalavimo, kad visi kiti būtų pagarbiai tolerantiški žydų atžvilgiu;
- viso pasaulio kartu su jo gyventojais ir turtais supirkimas remiantis judėjiškos mafioziškai-korporatyvinės transnacionalinės monopolijos į palūkininkavimą.

Ir nors šitie dalykai nedeklaruojami atvirai, jie pagal nutylėjimą yra privalomai vykdomi.

Korane gi yra neigiama žydų pranašumo prieš kitus doktrina, o palūkininkavimas kategoriškai uždraustas ir traktuojamas kaip viena iš satanizmo atmainų. Nors šitas Korano teiginys nėra realizuojamas musulmoniškų šalių politinėje praktikoje, pagrįstoje biblinei vergvaldystei alternatyvia koncepcija, ir patys laikantys save musulmonais nesuvokia šito, tačiau Vakarų valdytojai supranta, kad Koranas – potencialus pavojus jų globalios valdžios režimo įsigalėjimui. Būtent tai ir kelia norą palaidoti jį istorijos praeityje.

Vienas iš „islamo problemos“ sprendimo scenarijų Vakarų valdytojams – daugiapakopis:

1. Sukuriamas „kalifatas“, į kurį turi įeiti jeigu ne visos, tai absoliuti dauguma tautų, kuriose islamas, jo istoriškai susiklosčiusiame pavidale yra tradicinė religija.

2. „Kalifatas“ pradeda pasaulinį karą, siekdamas sunaikinti bedievišką Vakarų liberalizmą bei „netikėlių“ tikėjimus ir įdiegti privalomas islamo apeigas, pasaulinės visos žmonijos „religijos“ vaidmenyje.

3. Toliau scenarijus išsišakoja priklausomai nuo karo eigos ir rezultatų:

- *3.1. Jeigu nugalė „civilizuotos“ Vakarų valstybės, tuomet Korano laukia toks pats likimas, kaip ir „Mein Kampf“, o tradicinio islamo šalys bus pasmerktos „deislamizacijai“, panašiai, kaip abiejose vokiškoje valstybėse pasibaigus antrajam pasauliniam XX-o amžiaus karui buvo atlikta „denacifikacija“.*
- *3.2. Jeigu nugalė „kalifatas“, tuomet islamo apeigos tampa privaloma elgesio norma visiems naujai sudaryto „pasaulinio kalifato“ gyventojams. Jo minia, nemokėdama arabų kalbos, savarankiškai skaityti Korano negali ir gyvena vadovaujami mulų. Viltis, kad tokį valdymo būdą įmanoma realizuoti, scenarijaus šeiminkams suteikia visos šiandieninės musulmoniškos šalys. Netgi tose valstybėse, kur arabiškai kalba didžioji dauguma gyventojų, patys „musulmonai“ meldžiasi maldų kilimėliui, negretindami savo gyvenimo su Koranu, o jų gyvenimo sankloda ir idealai (svajonės) – labai tolimos nuo koraninio priesako Žemėje statyti Dievo Karalystę, kuri išgyvendintų vienų žmonių tironiją kitų žmonių atžvilgiu.*

Mulos – profesionali ideologų korporacija, kurie aiškina gyvenimą su nuorodomis į Koraną, tačiau orientuodamiesi į savo užkulisinį šeiminkų interesus: panašiai, kaip tai darė talibai Afganistane ir kaip tai daro musulmoniškoji dvasininkija visose šalyse.

Sekančiame etape, kai mulų valdžia taps visų nekenčiama, dėl jos „užsiciklinimo“ ant apeigų ir nesugebėjimo nustatyti ir išspręsti realias visuomenės gyvenimo problemas² – turi įvykti pasaulinis antiislamiškas sukilimas, išsivadavimas iš mulų valdžios ir toliau pagal punktą 3.1 – „deislamizacija“, Korano pašalinimas iš viešo priėjimo ir patalpinimas į bibliotekų specsaugyklas, kad jį skaityti ir cituoti galėtų tik patikimi istorikai, parodantys skaitytojams nuo kokio blogio buvo išgelbėta žmonija.

¹ Skirtumas tarp koraninio ir istoriškai susiklosčiusio islamo lygiai toks pats, kaip skirtumas tarp Jėzaus Kristaus mokymo ir istoriškai susiklosčiusios krikščionybės. Šio teiginio pagrindimas – TSRS VP darbuose „Link Dievovaldos“ (*К Божодержавию...*, 1996 m.), „Meistras ir Margarita“: himnas demonizmui? arba netestamentinio tikėjimo Evangelija“ (*«Мастер и Маргарита»: гимн демонизму? Либо Евангелие беззаветной веры*, 2000 m.).

² Tą patvirtina paskutiniai keli šimtmečiai musulmoniškų šalių istorijos, atsilikusių nuo Vakarų moksle bei technikoje ir nesugebėjusių sukurti efektyvesnės ir patrauklesnės alternatyvos vakarietiškam gyvenimo būdai.

Apie tai, kad Koranas ir islamas antroje XX-ojo amžiaus pusėje tapo pagrindiniu tikslingo šmeižto ir diskreditacijos objektu – Vakarų gyventojas net neįtaria: jis turi „svarbesnių“ reikalų, negu pačiam paimti Koraną, perskaityti jį kaip kreipimąsi adresuotą jam asmeniškai, ir palyginti tai kas parašyta su gyvenimu, kad pats išvystų šį šmeižtą ir save vadinančių „musulmonais“ atsitraukimą nuo to, kas jiems yra perduota Korane.

Šiuo metu kryptingai įgyvendinamas pirmasis šio daugiapakopio plano etapas.

Pirmojo etapo metu:

- islamo pasaulio režimai, ištikimi musulmoniškam tradicionalizmui ir nerodantys agresijos kitatikiams kaimynams, patiria spaudimą iš opozicijos bei pseudoislamiškų fundamentalistų-radikalų pusės;
- už musulmoniškos kultūros paplitimo arealo ribų, kryptingai kuriamas įvaizdis prieš, kurio vaidmuo paskirtas tiems patiems pseudoislamiškiems fundamentalistams-radikalams, kurie griaua musulmonų-traditionalistų režimus bei demonstruoja agresiją kitatikių atžvilgiu.

Šių dviejų uždavinių sprendimui tarnauja globalusis terorizmas su Al Kaedos iškaba ir Vakarų „kova“ prieš jį, specialiai vykdoma tokiais metodais, kad islamo pasaulyje jie priimami kaip Vakarų agresija. Pastarieji metodai islamo pasaulyje sukuria masuotę, stojančią į pseudoislamiškų fundamentalistų-radikalų gretas.

Į šį scenarijų yra įtrauktos praktiškai visos tradiciškai musulmoniškos šalys.

Pagal jį iš Afganistano reikalaujamas narkotikų srautas – kaip viena iš priemonių pažadinti neapykanta islamui už musulmoniškos kultūros paplitimo ribų. Todėl visas Vakarų ir Rusijos masinių informacijos priemonių pasipiktinimas dėl narkotikų srauto iš Afganistano neegzistuojant politikai, kaip suteikti Afganistanui pagalbą perprofiluojant jo ekonomiką į kitokios produkcijos eksportą – tai tik antiislamiškų nuotaikų kurstymas šalyse, kuriose tikslingai skatinama narkomanija.

Iš Pakistano reikalingas musulmoniško tradicionalizmo režimo nestabilumas ir branduolinių technologijų nutekimas į kitas musulmoniškas šalis.

Iš Irano – atominio-raketinio ginklo kūrimas.

Tai yra, Vakarų politika Pakistano ir Irano atžvilgiu yra nukreipta į tai, kad suplanuotas „kalifatas“ iš karto taptų raketine-branduoline valstybe ir visas likęs pasaulis vertintų ją kaip neišvengiamą grėsmę visų jų savitam vystimuisi. Nors ir nenumatyta išvystyti branduolinį „kalifato“ potencialą iki tokio lygmens, kad jis galėtų padaryti rimtų nuostolių Vakarams, tačiau jis turi būti pakankamas tam, jog suteiktų *branduolinį* pretekstą koaliciniam Vakarų valstybių karui prieš „kalifatą“, pavyzdžiui vienietinėms vienu ar kitu šalių atakoms raketiniu-branduoliniu ginklu, kad ir – Izraelio. „Kalifatas“ būtinai privalo būti žydų nekenčianti valstybė, kad jį galima būtų laikyti trečiojo reicho darbų pratesėju.

Iš Saudo Arabijos ir Persijos įlankos pakrantės naftos kunigaikštysčių reikalingas „brolių musulmonų“, dirbančių prie „kalifato“ sukūrimo, finansavimas.

Iš Irako – neapykantos Vakarams radikalizavimas, kad po NATO kariuomenės išvedimo iš ten, „Babilonas“ galėtų tapti kalifato sostine, o Vakarų kovos prieš „kalifatą“ scenarijus būtų įspraustas į biblinių pasakų siužetus apie Armagedoną, kaip paskutiniojo mūšio tarp gėrio (Vakarai) ir blogio (islamo civilizacija) vietą.

Jeigu vertinti pagal šį scenarijų, tai TSRS-a savo kariuomenę į Afganistaną įvedė realizuodama pirmąsias – pačias ankstyviausias šio scenarijaus stadijas. Iki paskutiniojo meto potarybinės Rusijos Federacijos politika, jos masinių informacijos priemonių „politšvietimas“ ir kinopropaganda, taipogi vyksta scenarijaus vagoje: bendra su Vakaraus islamo, kaip pasaulinio blogio, demonstravimo linija yra tiek rusiškoje televizijoje, tiek ir rašančiųjų brolijos publicistikoje. Musulmonai šalies gyventojai tai priima kaip šmeižtą, kas nepadeda pačios Rusijos visuomenės vieningumui, tuo labiau dėl 2008 ir vėlesnių metų pasaulinės krizės žlungant valdančiojo režimo numatytiems socialinio-ekonominio Rusijos Federacijos vystimosi planams.

Viename iš aukščiau aprašyto daugiapakopio scenarijaus variantų Rusijos laukia padalinimas integruojant į „kalifatą“ tautas, išpažįstančias islamą. Jeigu to padaryti nepavyks, tuomet kitame scenarijaus variante Rusija turi tapti viena iš pirmųjų „kalifato“ agresijos aukų ir pagrindiniu frontu bei plėdarmu civilizuotų Vakarų kovoje prieš „kalifato barbarus“.

Tradicinio islamo dvasininkija, atsiriboję Koranu ir apeigomis nuo Dievo, nuo žmonių ir visuomenių problemų, gyvena šios minutės savanaudiškumo interesais ir todėl globalaus mastelio analitika neužsiima. Kaip pasekmė, ji nemato šito scenarijaus kaip tikslingai konstruojamos funkcionalios visumos; o jeigu kas ir mato, tai šios minutės savanaudiškumas jiems svarbesnis, negu nesavanaudiškas darbas dabar užbėgant už akių negandoms, kurių potencialas jau kelis dešimtmečius yra tikslingai kuriamas kitų. Dėl šios priežasties tradicinis islamas neįgalus paruošti efektyvesnę globalios politikos scenarijų alternatyvų aprašytajam aukščiau, kad nebūtų įtrauktas į jam paruoštą antiislamiškąjį.

Kitų konfesijų vadovybė, iš esmės – lygiai tokie patys apeigininkai kaip ir musulmonų vadovybė, ir todėl viska kas pasakyta apie musulmonų-tradicionalistų dvasininkijos neįgalumą sukurti ir įgyvendinti alternatyvą šiam scenarijui, liečia ir juos. Be to, įsitikinusieji jog jie yra krikščionys, patys jie dirba biblinės pasaulio supirkimo, judėjiškos monopolijos į palūkininkavimą pagrindu, doktrinos įgyvendinimo labui, kadangi per 1600 „krikščionybės“ egzistavimo nuo Nikėjos sueigos metų, nesugebėjo sukurti savo globalios politinės doktrinos, pasekoje to, kad negali paskelbti satanizmu rasinių-palūkininkiško Senojo testamento priesakų¹.

Valstybių (kaip musulmoniškų taip ir Vakarų), įtrauktų į aprašyto scenarijaus realizaciją, neįgalumas veikti veda prie to, kad šį scenarijų gali nutraukti tik *žmonių iniciatyva – privačių asmenų ir visuomeninių organizacijų (kaip apiformintų juridiskai, taip ir nematančių būtinybės dokumentuoti savo veiklos)*.

Civilizacijų konflikte, į kurio realizavimą yra nukreipta aukščiau aprašytoji daugiapakopė kombinacija, nėra teisosios pusės. Išvengti konflikto vadovaujantis požiūriu „visi gyvename taikiai remdamiesi savo tradiciniais tikėjimais, nesikisdami į kitų kultūrų reikalus“ – nepavyks dėl dviejų priežasčių:

- socialinės organizacijos ir etikos normos, būdingos tradicinėms kultūroms, ne visuomet sutampa, o kai kuriais žmonių gyvenimo klausimais objektyviai konfliktuoja;
- pasaulyje yra transnacionalinės politinės jėgos, kurios pasiekia savo tikslų sukurdami *valdomus konfliktus* dirbtinai aktualizuodami įvairaus pobūdžio prieštaravimus, objektyviai būdingus tradicinėms kultūroms.

Aukščiau aprašytos daugiapakopės kombinacijos neutralizavimo idėjinis pagrindas gali būti tik pripažinimas to fakto, kad visų Atvėrimų padėjusių pradžių visoms taip vadinamoms „abraominėms“ religijoms, sociologinė esmė yra Idėja apie sukūrimą Žemėje Dievo Karalystės pastangomis pačių žmonių, vedamų Dievo. Joje niekas iš žmonių nebus vergu kitam, niekas neengs ir neprievartaus kitų ir visi gyvens laisvi, įsisavindami savo asmeninį vystimosi potencialą, dialogo su Dievu gyvenime pagrindu.

Šios idėjos įgyvendinimas:

- arba perkeltas į neapibrėžtai tolimą ateitį – judaizme,
- arba atmestas kaip erezija – krikščionybėje,
- arba nėra laikoma aktuali – istoriškai susiklosčiusiame islame,
- arba objektyviai neįmanomas ateistinių įsitikinimų pagrindu – marksizme.

Nepaisant to, Idėja apie kūrimą Žemėje Dievo Karalystės pastangomis pačių žmonių, vedant Dievui – vienintelė Idėja, kurios laikymasis ir kurios platinimas skirtingų kultūrų visuomenėse įgalina išsklaidyti aukščiau aprašyto daugiapakopio scenarijaus potencialą, vedantį į konfliktą, po kurio Koranas turėtų likti istorinėje žmonijos praeityje.

Irano, Afganistano, Irako ir visų kitų šalių bei diasporų besilaikančių istoriškai susiklosčiusio islamo, problemos gali būti sėkmingai išspręstos tik remiantis žmonių iniciatyvomis, nukreiptomis į Dievo Karalystės Žemėje kūrimą. Už šio globalaus politinio konteksto ribų jos neišsprendžiamos ir visos šitos šalys – nepriklausomai nuo to, kada ir kaip susiklostys santykiai su bibliniais Vakarais ir NATO – pasmerktos būti žagariais aukščiau aprašyto daugiapakopio scenarijaus lauze.

¹ Pakartoto įstatymo knyga, 15:6. Pakartoto įstatymo knyga, 23:19, 20. Pakartoto įstatymo knyga, 28:12 – 14. Izaijo knyga, 60:10 – 12.

2010 metų vasario 12
Vidinis TSRS Prediktorius

Vertimas 2015 metų sausio 18
Laurynas Ragelskis

Teksto originalas: http://dotu.ru/2010/02/18/20100218_antikoran-strategy/
Visuomenės Saugumo Konceptijos vertimai: <http://kob.lt> , <http://www.conceptualpower.com/lt/>